

Ariadnetråden : dikter

Ribbing, Elsa,

81 G Br.

National Library
of Sweden

Ex. A.

Vitt. Sv.
Andl. poesi
(3r)

ELSA RIBBING

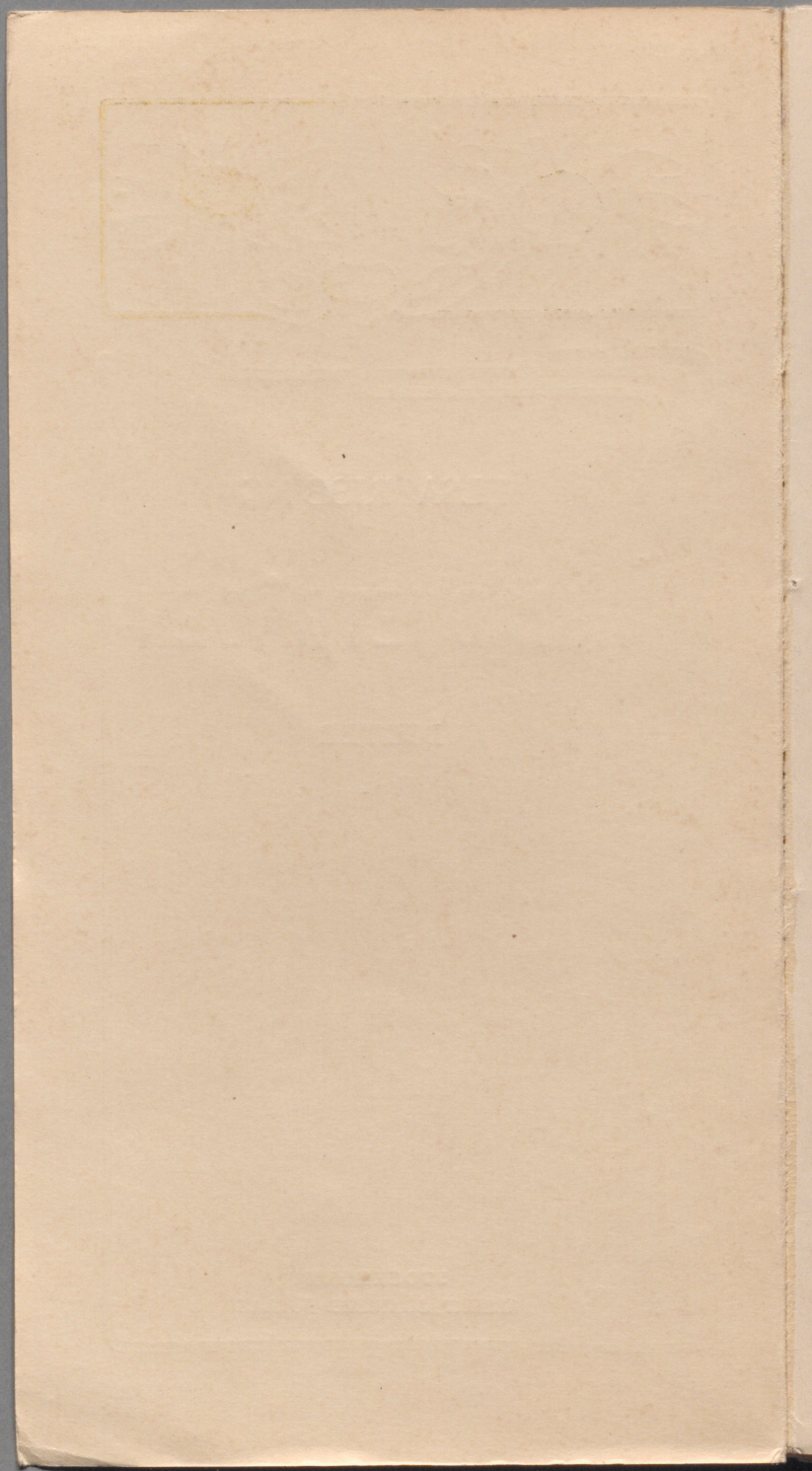
ARIADNETRÅDEN

DIKTER

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

1908

Pris 1 kr.

ARIADNETRÅDEN

1851

ARIADNETRÅDEN

DIKTER

AF

ELSA RIBBING

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Om blott ett enda hjärta rörs,
ett bröst blott häfves,
min sång, fast ej den vida hörs
är ej förgäfvess.

C. D. af Wirsén.

STOCKHOLM

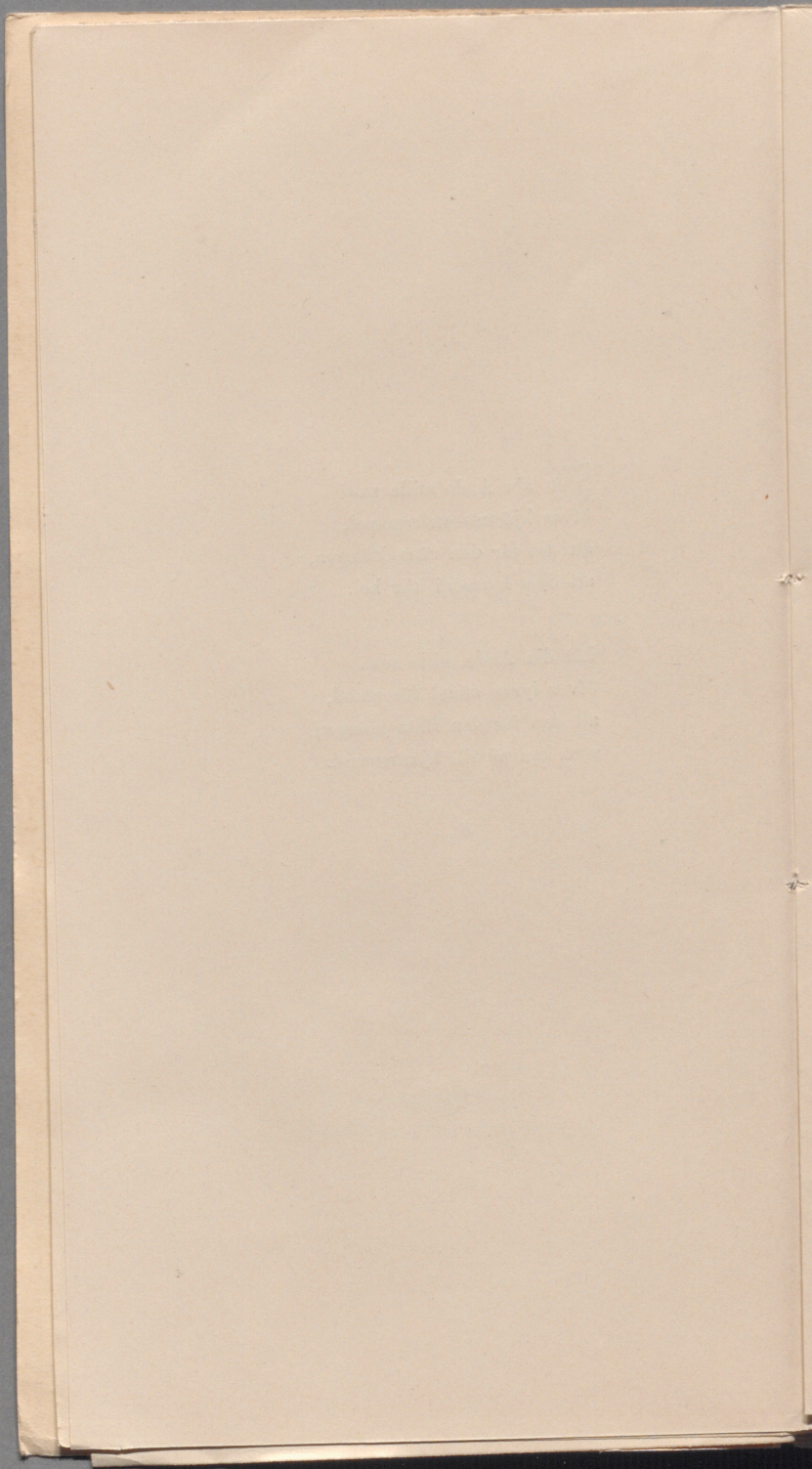
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1908

Låt din Ande stilla susa
öfver hjärtats strängospel,
att det får den rätta klangen,
att dess harmoni blir hel.

Låt din Ande stilla susa
öfver lyran stund för stund,
att den får den rätta klangen,
som kan nå till hjärtegrund.

Ariadnetråden.

Man söker och man famlar
i lifvets dunkla öden.
Man trefvar och går vilse,
till dess man nås af döden.

I tviflets labyrinth
man trötlöst sig förirrar,
och mörkret, som där råder,
all syn och sans förvirrar.

Ty Ariadnetråden,
den tråd, som räcks åt alla
— som är Guds helga sanning —
den har man låtit falla.

Den tråden är vår räddning.
Den ut i ljuset förer.
Med den i hand är trygghet,
som mörkrets makt ej störer.

Hvar själ, som tråden griper,
i tron och bönen trägen,
skall ut ur labyrinten
bli förd på rätta vägen.

Så svarar Han.

Säg, är du den,
som komma skulle,
eller skola vi
förbida någon annan?

Så sucka och spörja
än själar, som söka,
som längta och spana.

Och till dem alla
ljuder Hans svar:
»Sen, hur jag älskar,
sen, hvad jag verkar!
Sen, huru döda
vakna till lifvet
vid en fläkt af min Ande!

De döfva höra,
och stummas tungor
röras till lofsång.

Sen, huru själars
sorg vänds i glädje!
Sen, hur jag segrar,
segrar bland folken.»

Så svarar Han,
Kristus vår konung,
alla de själar,
som inför Honom
stå spörjande.

I »tysta timmar».

I tysta timmar,
då vakna själens
ej lösta frågor,
som vattenbubblor
ur djupet stiga, —
som kväfda lågor.

I tysta timmar
de komma åter,
de kraf, som ligga
på hjärtedjupen.
De komma åter.
Om hjälp de tigga.

I tysta timmar,
då kämpas många
fördolda strider.
Då kastas slöjan,
som eljest döljer,
hur djupt man lider.

I tysta timmar
från andevärlden
hörs stilla susning.
En klockton dallrar,
hvars klang förkväfvades
i lifsberusning.

I tysta timmar,
då bjudes friden, —
den helga gåfvan,
som stillar längtan,
som är vår räddning:
Guds frid från ofvan.

Påskliljor.

Påskens liljor, ljust I skimren
likt ett knippe af de strålar,
som den första påskdagsmorgon
fölla i den tomma griften.

Påskens liljor, jag er älskar
som symboler af den ljusflod,
som från den Uppståndne strömmar
ut i jordelivets dunkel.

Edra gyllne blomsterklockor
ringa in för mig den soldag,
som är segerns stora högtid,
livets seger öfver döden.

Fader, du får styra.

Jag hört berättas om en gammal sjöbuss,
en fiskare, som ofta brukat färdas
på samma vatten under nattens mörker
och dagens solsken. — Där var han som hemma.

Men en gång hände sig — i höstlig dimma —
att ej han kunde finna rätta vägen.
Han visste sig ej mera råd, ej utväg.
Blott *en*: den gamla, välbekanta vägen,
den enkla vägen fram till den, som hjälper
i hvarje nöd, i hvarje hopplöst trångmål,
låg klar och öppen denna kväll som alltid.

Han föll på knä. Och orden kommo enkla
— som barnet beder — »Fader, du får styra.»
Så rodde han, i barnslig tillit — framåt.
Och se, han kom — i höstlig natt och dimma —
in på den rätta vägen, som bar hemåt.
Ja, inom kort han kunde skönja bryggan,
där länge stått förväntansfullt hans kära.

Hans bön var hörd af Honom, som kan föra
vår farkost rätta vägen genom lifvets
och dödens böljesvall, om blott vi barnsligt
till Honom säga: »Fader, du får styra.»

I det fördolda.

Djupt i det fördolda
Herrens eldsblick ser
lifvets sanna drifkraft,
som dess värde ger.

Herren pejar djup, dit
mänsklig blick ej når,
ser om ödmjuk, stilla
hjärtetjänst Han får,

ser de tysta offer,
själen Honom bjöd,
ser till andens trohet
midt i profvets glöd.

Djupt i det fördolda
Herrens eldsblick ser.
I det uppenbara
en gång lön Han ger.

Lifvet skall blomstra.

»dsligt som ökenvidder»,
så du sade, »blir lifvet,
sedan jag helt måst släppa
hopp, som lyste och värmd.»

Lifvet skall åter blomstra,
blomstra som ros och lilja.
Tro mig, intet i världen
är så ljuft som Guds vilja.

Ja, i den stund, du släppte
hindret för Herrens vilja,
då blef ej lifvet fattigt,
då blef det rikt och härligt.

Möjligheter sig öppna,
som du ej nu kan ana,
möjligheter för lifvet
och för evighetsvidder.

Lifvet skall åter blomstra,
blomstra som ros och lilja.
Tro mig, intet i världen
är så ljuft som Guds vilja.

Fågel Fenix.

Som en drömsyn skimrar du framför mig,
Fågel Fenix, i din gyllne hamn.
Sagovärldens hela trollmakt sväftar
som en stråltrik nimbus kring ditt namn.

Då i glans du lefvat fram ett sekel,
steg du själfmant upp på bålets bädd.
Du förbrändes. — Men ur askan framgick
du förnyad och i skönhet klädd.

Så är sagan. — Men oändligt djup är
innebörden, klädd i mytens dräkt.
Själars aning om odödligheten
susar genom den som vårens fläkt.

På afstånd.

I blånande, veka konturer
min utsikt på afstånd jag ser.
Och afståndets smekande dager
sin mjukhet åt landskapet ger.

Det sväfvar som älflätta slöjor
kring skogklädda åsar och berg.
I drömlig förtoning är mildrad
all skärpa i linjer och färg.

Så svepes på afstånd för själen
de vägar jag fordom fått gå
i mildrad och ljufvare dager
af minnets förtonande blå.

Solbarnet.

Din blick är som glitter
af sol på våg.
Din röst är som kvitter
af lärkors tåg.
Ett solbarn du är.

Du flyger så lätt som
en vindfläkt förbi.
Du sväfvar omkring oss
som skär poesi.
En ljusalf du är.

Med vackra små infall
du gläder mig.
Du är som en ljusglimt
på lifvets stig.
En solglimt du är.

Du går i en drömvärld
af rik fantasi

och hör som i fjärran
ditt lifs melodi,
du drömmande barn.

Må frosten ej omildt
få drabba dig,
då blomman ur knoppen
skall veckla sig,
du älskade barn.

Som vårsafven rik är
din barnasjäl.
Må fruktsättningstiden
få lyckas väl
i sommarens tid.

Må solljus dig följa,
hvarhelst du går,
och lyckoblom växa
i dina spår,
du solskenet barn.

Dolda djup.

En glimt af solljus
ur ögat bröt
och sällsamt skimmer
i blicken göt.

Hvad röjde blicken? —
På djupet bor
en själ, som älskar
och barnsligt tror.

En blick af mörker
ur ögat gick:
en ond och hatfull,
förtviflad blick.

Hvad röjde blicken? —
En själ i brand,
att mörkt och öde
låg själens land.

De dolda djupen,
som ingen ser;
de lyckoviddar,
där solen ler,

men ock de mörka,
fördolda schakt,
där synden råder
med envåldsmakt;

allt ljus, allt mörker
sin spegling fick
i ögats skiftning,
i blott en blick.

Renhet.

För renhet står hjärtekampen,
står kampen i ord och gärning.
Men aldrig kan seger vinnas,
om egen kraft skall det göra.
Nej, så blir ej målet hunnet,
om ock det yttre blir fejjadt.

Blott *En* kan gifva oss seger,
kan gifva oss reningsmedlet,
då djupt vår vanmakt vi känna.
Blott Han får ära och lofsång
af skaran, som står för tronen
i fläckfria, hvita kläder.

De alla ha tvagit dräkten,
sin hjärtedräkt, i det blodet,
som gjutits för världens synder.
Blott så de vunnit den renhet,
som ensam kan hålla profvet
i pröfvande evighetsdager.

Bunden kraft.

Under isen slumrar vågen
och i träden vårens saft.
Slumrande naturen gömmer
mycken bunden kraft.

Först då vårens milda solsken
lyser öfver sjö och land,
blifva bundna krafter lösta
ur sitt fängsels band.

Vågen strömmar åter frigjord,
saft slår ut i blad och blom.
I naturen ler och jublar
lifvets rikedom.

Så behöfver månet hjärta,
som har länge vinter haft,
vårens blida sol, som frigör
själens bundna kraft.

För alla.

Hjärta som längtar skall finna Gud.

Den som beder han får.

Aldrig en suck, ej ett bönerop,
som ej Guds hjärta når.

Aldrig en kämpande, sorgsen själ,
som ej Guds kärlek mött.

Aldrig ett hjärta, af synder tyngdt,
som Han ifrån sig stött.

Vid som himlen Guds kärlek är.

Alla Han frälsa vill.

Ja, för hvarenda, enskild själ
räcker Guds kärlek till.

Skatten i lerkärl.

Hvarför skola rika skatter:
själens stora, djupa krafter
ofta slutas in i höljet
af ett bräckligt kroppens käril?

Så kom frågan, då jag såg dig,
såg hur kraft blef ofta bunden,
såg på kampen mellan svaghet
och den starka, rika anden.

Svaret kom: »Så Herren velat,
så har själf Han det fördelat,
att den underbara kraften
skulle vara blott från Honom.

Så Han ordnat, för att äran
skulle gifvas helt åt Honom,
aldrig åt Hans svaga redskap,
som af Honom helt berodde.

Därför blefvo rika gåfvor
hos dig slutna in i höljet
af ett bräckligt kroppens käril.» —
Så fick frågan vacker lösning.

Vid Mathilda Roos' bår.

Genom skuggor gick vägen
hem till Guds fadershus.
Nu ha skuggorna vikit
helt för Guds klarhets ljus.

Helgemålsklockan har kallat
anden till sabbatsfrid.
Lyktad är tåresådden,
ingången jublets tid.

Rik var sådden. Den spirar
härligt i mången själ.
Tacksamhetsord sig blanda
ljuft i vårt sista farväl.

Glädjebloomster du gaf oss
ömt med hjärta och hand.
Fosterlandet du älskat,
särskildt »*norrskens land*».

Önskekransen, du band oss,
lindrade heta kval.

Djupets sagor du tydde
djupt i lidandets dal.

Öfver *osynliga vägar*
göt du sonande ljus.
Genom din vackra diktning
gick som ett evighetssus.

Tolk för de små, förtryckta,
gaf du för deras väl
droppvis den sista kraften
i din älskande själ.

Därför vi tacksamt lägga
— sörjande vid din bår —
krans af den hvita ljungen.
stänkt med en hjärtetår.

Ljus i natten.

Om nattliga töcken sig samla
och stänges af mörker min stig,
då lyser som stjärnljus i natten
ett ord från min Fader till mig:

»Jag själf skall förvandla allt mörker
framför dig till strålande dag,
den ojämna vägen till slättmark.
— Ditt eviga ljus, det är jag.»

Det ordet är stjärnljus i natten,
och intet kan släcka dess glans.
Om jordiska fröjdeljus slockna,
så strålar i evighet Hans.

Unica spes.

(Mitt enda hopp.)

Högt bland Italiens ödsliga berg,
öfver en skummande fors
tecknar sig skarpt mot himmelens fond
ett snöhvitt kors.

Där på sin höga och trädnakna plats,
korset på afstånd kan ses.
Gyllene, underbar inskrift det bär:
»Unica spes».

Orden på korsets bländhvita grund
tolkas af folksäggen så:
»Här sågs en strålande ungmö en gång
leende stå.

Men — så är säggen — på svindlande höjd
greps hon af yrsel och slant.
Döden för henne blef fallet utför
stupande brant.

Fader och moder i blödande ve
sörjde sin sköflade knopp,
sörjde en tid såsom de, hvilkas sorg
saknar allt hopp.

Skingradt blef mörkret i lidandets natt,
stilladt blef stormarnas brus.
Friden från korset gaf dem till sist
hvila och ljus.

Öfver den plats, där en gång deras barn
föll i den brusande fors,
reste föräldrarna sedan ett skönt,
marmorhvit kors.»

Korset skall tala till vandrarn sitt språk,
tala i seklernas lopp,
hviska till tröttade pilgrimer ljuft:
»Jag är ert hopp».

Hviska så åter, då äfven för mig
stunder af eldsprof det ges!
Ställ inskriptionen klart för min själ:
»Unica spes».

Då fågeln sjöng.

Det var en kulen morgon
i slutet af april,
då ej en enda stråle
af solen syntes till.

Af bister nordan drifvet,
ett snöglopp föll och föll —
o, var det så, som våren
sitt vackra löfte höll?

Och dagens mörka stämning
smög sig ock öfver mig.
Dess tunga, gråa dager
föll öfver livvets stig.

Då ljud in genom fönstret
en liten fågels drill.
Den jublade därute,
fast sol ej syntes till.

Den sjöng sin glada lofsång
ock denna mulna dag.
Jag lyssnade och lärde. —
O, hvarför sjöng ej jag?

Guds viljas vägar.

Guds viljas vägar kan intet stänga,
ej höga berg och ej djupa haf.
Se, bergen jämnas och hafvet delas;
blott fienden finner där sin graf.

Guds viljas vägar gå rakt till målet,
om än de föra i djupet ned.
Och ingen enda, som på dem vandrar,
skall villas bort från sin rätta led.

Guds viljas vägar, de äro alla
blott nåd och sanning. — Men endast tron
förnimmer midt under lifvets skiften
det löftets härliga, ljusa ton.

Guds viljas vägar kan intet stänga,
ej höga berg och ej djupa haf.
Se, bergen jämnas och hafvet delas;
blott fienden finner där sin graf.

Sympati.

Du frågar kanske: »Hvarför skall jag
så många lägen pröfva på,
och hvarför skall jag på min vandring
så underliga vägar gå?»

Jag vet *ett* svar, ett bland de många,
som lifvets röst fram till mig bar.
Jag vet *en* vinst, *en* rik behållning,
som af din färdeväg du har.

Din vinst är sympatiens gåfva.
Du kan i kärlek nu *förstå*
hvar tröttad vandrare du möter
på samma väg, du själf fått gå.

Den vinsten — dyrköpt nog — den skall du
förvalta som en rikedom.
Ty ingen ännu pejlat värdet
af sympatiens läkedom.

Då skall till sist du kunna *tacka*
för hvarje färdeväg du gått.
Ty hade du ej själf den vandrat,
då hade du ju ej *förstått*.

Solsken.

Jag gick i går öfver ängen.
Den blomvärld, som stod kring min led,
förlorat sin kraft och friskhet.
Mot jorden de böjde sig ned.

I sollös oväderssommars
de nedtyngts af strömmande regn.
De saknat solskens ljusflod,
dess blida och lifvande hägn.

I dag är allt som förvandladt.
En sommarens soldag har grytt.
I blomvärlden ute på ängen
hvar stängel har rest sig på nytt.

Ty allt, som tyngdes till jorden,
har lyftats af solskens kraft.
Och genom plantorna strömmar
den nyväckta lifsglädjens saft.

Från blommorna stiger doften
mot himmelens soliga blå.
Så bringa de alla sin lofsång:
»Till sist kom det solsken ändå.»

Ansikten.

Människors ansikten
såg jag skymta förbi mig
på lifvets vägar och stigar.
Det lästes i dem alla
som i upplättna böcker
själens historia,
hvars linjer tecknats
— dag efter dag —
under lefnadens år.

Barns ansikten
såg jag
mjuka och skära
som oskrifna blad.
Unga anleten
såg jag äfven,
där hopp och fruktan
för lifvets okända vidder
stredo om makten.
Mäns och kvinnors
ansikten såg jag,

präglade alla
af lifsdagens möda.
Svikna och fyllda
ungdomslöften
kunde där läsas.
Sist såg jag
trötta äldringar,
hvilkas hufvud böjts
under lifvets bördor.

Men bland dem alla
såg jag stundom
ljusst och rofylldt
ett ansikte,
speglande Honom,
Människosonen.
Dessa liknade
gudsbelätet,
så som det ämnats.
Dessa voro
skönast af alla.

Människors ansikten
såg jag skymta förbi mig
på lifvets vägar och stigar.
Det lästes i dem alla
som i upplåtna böcker
själens historia.

Rosor.

Strö rosor ej blott vid de dödas bår,
strö dem ock på de lefvandes stig!
Gif dem kärlekens rosor i öfverflöd.
De behöfva dem bättre af dig.

Han bär.

Svikta våra svaga skuldror,
svikta de under bördor,
som trycka oss och andra,
då skönjer själens öga
gudomsglansen hos Honom,
som bar vår synd och sorg,
att vi skulle skonas.

Då sjunka vi tillbedjande
i stoftet inför Honom.
Och vi tacka Honom,
att Han är den mäktige
och kärleksfulle,
som burit och bär
all världens bördor.

Sakta, omärkligt
glider då vår börda
öfver på Honom

Sviktande skuldror
resa sig åter spänstigt,
och genom själen strömmar
ny styrka.

Guds ord.

Flöden ur den rena källa,
som oss helt kan tillfredsställa.

Klippfast grund och säkert ankar.
Värn mot alla otrons tankar.

Fyrbåksljus, hvars sken sig sprider
genom alla tiders tider.

Fadersröst, som trofast manar
själ, som efter sanning spanar.

Kraft i lifvet, hopp i döden.
Stjärneljus i alla öden.

Då man vaknar.

De unga sträcka girigt ut mot lifvet
de ännu tomma händer och begära,
att det skall blifva deras tjänarinna
och till dem lyckans rika gåfvor bära.

Så bida de. — Men lifvet går förbi dem.
Det fyller icke deras tomma händer.
De drömma och de längta. Men förgäfvos.
De hinna icke fram till lyckans länder.

Så vakna de en dag. — Och nu förstå de,
att lyckan kommer icke, då man drömmar.
Med vakna blickar se de ut i lifvet.
De se så mycket, som en drömsöfd glömmar.

De se de stora krafven. Och de fatta,
att de i stället skola tjäna lifvet.
Det ordet når dem: »Gifven! — Ty åt alla,
som gifva, skall det också vardas gifvet.»

Den första refvan.

Vär rädd om förtroendets fina väf!
Den brister så lätt i tu.
Hur lätt den första refvan blef gjord,
det anade icke du.

Ett ord — förfluget — i vrede sagdt,
en handling, ej noga vägd,
en hviskning blott om en hemlighet,
i djupt förtroende ägd,

och refvan vidgas — så långsamt först —
den växer alltmer och mer,
till dess du en dag — en sorgens dag —
med öppnade ögon ser.

Då ville du plåna det onda ut. —
Nu hjälpa ej vackra ord.
Förtroendet fått sin första stöt. —
Den första refvan är gjord.

Mitt hem.

Mitt hem — det rymt i dessa ord
en värld af ljuft och godt.
Där fick jag allt det bästa, Gud
lät komma på min lott.

Mitt hem — där enas minnen ljuft
med framtidshopp.
Där råder kärleks blida makt,
som trotsar tidens lopp.

Och stiga sorgens böljor högt
på lifvets flod,
så ljuder där en sång om tro
och stilla tålmod.

Men klingar glädjens ljusa ton
i lifvets melodi,
ger kärleks gensvar åt dess klang
förökad harmoni.

Mitt hem — hur kan jag tacka rätt
för allt, som där jag fått.
Det rymt i dessa kära ord
en värld af ljuft och godt.

Fata morgana.

¶ Ett drömligt fata morgana
i skyarnas lek jag ser,
då solens dröjande afsked
sin glans åt himmelen ger.

Ofvanför granarnas toppar,
där himlen är klar och fri,
skimrar en insjös vatten
i rosig kvällspoesi.

Insjön begränsas af skogigt,
afläget blånande land.
Högre än åsarna lyser
snöfjällens uddiga rand.

Topparna glimma tydligt
i solens dröjande ljus.
Öfver insjöns lugna yta
drager ett aningslätt sus.

Så diktas en färgrik saga
af solen vid skogens bryn,
ett flyktigt fata morgana,
som bleknar med aftonskyn.

Dina ögons blå.

Som hafvets vågor, då de spegla
en mörk och dystert hotfull himmel,
så mörka äro dina blickar,
då onda makter i dig kämpa.
Men blåa som en vårklar himmel,
så skimra stundom dina ögon.

Då så jag ser dem, vet jag ljuset
har herraväldet i ditt hjärta.
O, må det mörka, bittra vika
för himlens klara, rena solljus.
O, må det vackra blå få seger,
det vackra blå i dina ögon.

Blommor.

Det brusar mot trädgårdens ljusgröna plan
en jublande färgsymfoni,
där rosornas dur och penséernas moll
försmälta till full harmoni.

Det skiftar från hvitt och ljusaste skärt
till sammetsrödt, dunkelt som blod.
Hvar färgton fördjupas i skimrande glans
af solskenets gyllene flod.

Som dämpade lågor i styrka slå fram
med bländande, eldsmättadt ljus,
pelargoniegruppen står lysande röd
mot gångarnas bländhvita grus.

Med svalkande doft slå resedorna ring
om blommornas eldröda prakt.
Och längre därborta, i guld och i grönt,
stå solrosor stela på vakt.

Har sommarens solljus i år lockat fram
mer färgprakt i blommor och blad?
Eller har jag fått gåfvan att njuta af dem
i högre och rikare grad?

Lugn på djupet.

Blott en vindfläkt — och på ytan
af vår hafsviks klara spegel
går en krusning. Och då vinden
tager till i styrka, blir det
snart på ytan häftigt uppror.
Böljekammar fräsa hvita.

Men till djupet nå de icke,
stormens mörka, vilda andar.
Där blir deras makt dock bruten.
Där har lugnet alltid väldet
och en djup, oändlig stillhet
råder där, hur ytan skiftar.

Då grunden vacklar.

Vi bygga och bygga
på lifvets byggnad.
Vi bygga med mod
och med vackra kraftprof.
Och fogadt hop med
en noggrann omsorg
och med månget offer
sig reser huset,
med jubel hälsadt.

Då griper plötsligt
en sällsam ångest
vår själ, den stolta.
Vi se vår djärfva,
vår vackra byggnad
helt plötsligt vackla.
Vi se den sjunka
och grusad blifva.

Den syntes likväl
så konstfullt murad,
så starkt orubblig.

Men grunden höll ej.

I stormen.

Da de kämpande tankarna brusa,
då de resa sig skyhöga opp,
då i hjärtat det stormande frågar
om Guds styrelses sällsamma lopp,

då det mörknar och svindlar för själen,
som bland böljor och bränningar styr,
då jag bäfvar vid ängslande rykten
om den storm, som i folkhafvet gnyr,

o, då gif mig ett ord, blott en hviskning,
se, då lägger sig stormen till ro.
Låt mig se blott en skymt af din åsyn,
och som barnet kan åter jag tro.

Ty ditt ord och ditt ansiktes ljus är
mig nog, huru stormen än gnyr.
Har jag dig, kan i natten jag fröjdas,
tills det dagas och morgonen gryr.

Sångens makt.

¶ Då hären gick till strider fordomtima,
gick skalden framför och på harpan slog.
Han sjöng i hoppets ton att elda sinnet
hos hvar och en som ut till kampen drog.

Af hvarje strof om fädrens ädla bragder,
om mannamod och trohet in i död
blef hjärtat värmdt, blef hågen stark och frigjord.
Och blicken brann af segertankars glöd.

Så ligger än en makt fördold i sången,
som brusar fram vid harpolekarns slag.
En tröttad kämpe lyssnar till, och själen
får åter mod för kampens heta dag.

Med skärpta sinnen.

Med skärpta sinnen gå vi ut i lifvet,
då vi en tid ha stängts från allfarled,
Det är som högtid, då på nytt sig enar
hvar nästan brusten länk af lifvets ked.

Vår hörsel blef så skärpt i stilla stunder.
Det är som hörde vi hvart hjärta slå,
som hörde vi det outsagda stiga
ur själars djup och till vårt hjärta nå.

Med skärpta blickar se vi alla linjer,
som smärtan ristat, hvarje hemligt spår,
som lidandet har lämnat kvar hos mången,
hvars tysta saga hjärtat nu förstår.

Hvar lifvets röst får nyväckt klang och mening
och världen syns oss sällsamt vid och rik.
Hvar ton i lifvets nästan glömda sånger
oss når som klang af gammal, kär musik.

Som barnet gripas vi af allt det nya,
liksom vi aldrig förr det hört, det sett.
Med knäppta händer tacka vi, att vägen
har åter ut på livvets vidder ledt.

Den nya sången.

Den nya sången
stiger blott ur
nya hjärtan,
stämda i samklang
med Herrens vilja.

Blott från läppar, rörda
af Herrens eldkol,
strömmar det lof, som
är Honom behagligt.

Men du, o Herre,
som ensam förmår det,
gif oss nya hjärtan,
gif oss renade läppar.

I juletid.

Du kommer att samla förskingrade barn,
som fjärran från Fadern ha dragit,
att rädda hvar kimpande, stormdrifven själ,
som lifvet har sårat och slagit.

Försakande all din ära och makt,
du ger dig i lifvet, i döden
att lösa oss ut ur vår fiendes våld,
att bringa oss frälsning ur nöden.

Du stiger i ringhet och fattigdom ned.
Din kärlek dig drifver allena.
Den makten det är, som oss drager till dig,
din kärlek, den starka och rena.

Du kommer. — Till oss du dig sänker i nåd,
du Guds outsägliga gåfva. —
Kom in i vårt hjärta, att vi såsom barn
tillbedja dig, tacka och lofva.

Änglavakt.

För dem, som vandra på Guds viljas vägar
och ställt sig under fanan för att kämpa
Guds rikes strider, just för dem är löftet,
att Herrens änglar stå som helig skyddsvakt
kring deras läger, kring den väg de vandra.

Så säger Ordet. — Och så sker det ännu.
En gång, då en af våra missionärer
satt ensam i sin hydda, skred till anfall
en skara grymma, skadelystna vildar.
De samlades kring hyddan. — Och den hvite
såg endast våldsam död för ögat. — Stilla
han lade sig, sitt lif i Herrens händer.

Då skedde undret. — Tysta, som af häpnad slagna,
de svarte smögo bort. Till sist var ej en enda
af skaran kvar på platsen. — Allt var stillhet,
som efter stormen hafvet lägger sig till hvila.
Och i den hvites hjärta var det lofsång.

Men dagen efter spred sig bland de svarte
ett sällsamt rykte, att man kvällen förut
sett kring den hvite mannens hem en skyddsvakt
af ljusa, höga skepnader med vapen.
Det ryktet nådde ock till missionären,
och han förstod, att Herren gjort ett under.

Från denna dag var mörkrets välde brutet
och vägen banad för Guds rikes seger.

Hjärtats bojor.

Hvart hjärta, som icke af Sonen gjorts fritt,
är fängsladt i bojor och band.
De snärja och hindra. De slitas ej af
med den starkaste människohand.

En bundits i länk, som af rosor är väfd.
Och fången är söfd af dess doft.
En annan är fången i silkesfint nät,
som dock binder hans hjärta vid stoft.

En anar ej ännu, att fånge han är.
En längtar till frihetens lott.
Han lider och kämpar, men snärjes alltmer
i de fängslande bojorna blott.

Du fånge, som ville så gärna bli fri,
som ensam förgäfves har stridt,
blott Han, som har kämpat och segrat för oss,
Han kan lösa ditt hjärta och mitt.

Hvart hjärta, som icke af Sonen gjorts fritt,
är fängsladt i bojor och band.
De snärja och hindra. — De slitas ej af
med den starkaste människohand.

I det sista.

Glidande, sviksam grund
blifver till sist allt eget
en gång, då i okänd rymd
anden skall taga steget.

All vår kraft och förtjänst
snabbt som en dröm försvinner
en gång, då dödsflodens sorl
fram till vårt öra hinner.

Jesu fullkomnade verk
blifver då andens näste.
Försoningen i Hans död,
den är klippgrund och fäste.

Glidande, sviksam grund
blifver till sist allt eget
en gång, då i okänd rymd
anden skall taga steget.

Vid kolelden.

Vid en koleld sökte Petrus
för en stund sig maklig ro,
sökte den bland fienderna.
Då var fara för hans tro.

Vid en jordisk lustas koleld,
som så hastigt brinner ned,
frestas vi att dig förneka,
att gå bort från lifvets led.

Det är fara för hvart hjärta,
som för flyktig känslöglöd
glömmer, att därefter följer
isig nattens köld och nöd.

Men om själen så blir dårad,
sök den, Jesus, med din blick,
med den kärleksblick, som Petrus
midt i faran af dig fick.

Då förlorar allt, som tjusat,
snart den trollmakt, som det haft.
För den blickens kärleksvemod
mister frestelsen sin kraft.

Lif.

Längtande efter lif,
längta vi efter dig,
du, som är lifvets furste,
du, som är världens lif.

Låtes vårt hjärta upp
för ditt härliga lif:
lifvet som — djupt förborgadt —
lefves med Kristus i Gud,

då ha vi vunnit klenoden:
lifvets sköna klenod,
efterträdd af hvar hjärta. —
Då är den vår för evigt.

Då skall ej döden oss döda.

Eolsharpan.

Om vinden tiger och ej susning höres,
då tiga också eolsharpans strängar.
Men några lätta vinddrag blott — och harpotoner
— som anderöster milda — ut i rymden strömma.
De dallra ljufva som en själ i stämning.
De ljuda sakta som ett sus i skogen.
Men i den mån, som vindens styrka ökas,
så vinner harpolåten äfven styrka.

Så tiga äfven hjärtats fina strängar,
så länge ingen eterström från högre rymder
dem sakta når och dem till välljud stämmer.
Men når en himmelsk vindfläkt till ett hjärta,
då brytes hjärtelivets döda stillhet,
då vakna alla själens tysta stämmor.
Harmoniskt välljud ut i lifvet strömmar,
och jubelklangen växer till allt högre styrka.

»Såsom Guds änglar.»

Alla själar, hvilkas väsen
dragits till hvarandra här
af en djup och äkta frändskap,
skola helt få mötas där.

Ej som man och ej som kvinna
— lösta helt ur stoftets band —
men som Herrens änglar enas,
så som barn gå hand i hand.

Intet, intet skall då grumla
kärlekslifvets rena väg.
Då blir idealet hunnet,
som min längtan glimtvis såg.

Alla själar, hvilkas väsen
till hvarandra dragits här
af en djup och äkta frändskap,
skola helt få mötas där.

Genom lyckta dörrar.

Du går genom lyckta dörrar
ännu som i fordomtid.

Till hvarje själ, som dig bidar
du kommer till sist med frid.

Du går genom ängslans förlåt,
genom lärjungatviflets dörr,
genom hindrande mänskofruktan.
Du skingrar den nu som förr.

Du går genom sorgens mörker
och allt, som skymmer din bild.
För den, som innerst dig älskar,
du uppenbarar dig mild.

Du kommer. — Ljus du står där. —
Vi sjunka helt stilla ned
i tacksam och stum tillbedjan.
Hur sällsamt ljus blir vår led!

Med Tomas vårt hjärta jublar:
»Rabbuni! — Min Herre och Gud!» —
All tvekan, all ängslig otro
förbytes i lofsångsljud.

Du går genom lyckta dörrar
ännu som i fordomtid.
Till hvarje själ, som dig älskar,
du kommer till sist med frid.

Guds tankar.

Dina tankar — icke mina.
Ty du tänker för mig friden,
och ditt mål är evigheten,
ej blott nuet, ej blott tiden.

Dina tankar nå så högt som
himlen hvälfves öfver jorden.
Du bereder hopp och framtid.
Det är *hvila* i de orden.

Hjälp mig lägga mina trötta
tankar helt till ro i dina.
Lär mig alltid barnsligt älska
dina tankar — icke mina.

Tack och förlåt.

Summan af lifvet är
att vi fått långt mer än vi gifvit.
Som gäldenärer stå vi
till Gud
och till dem, som vi mötte.

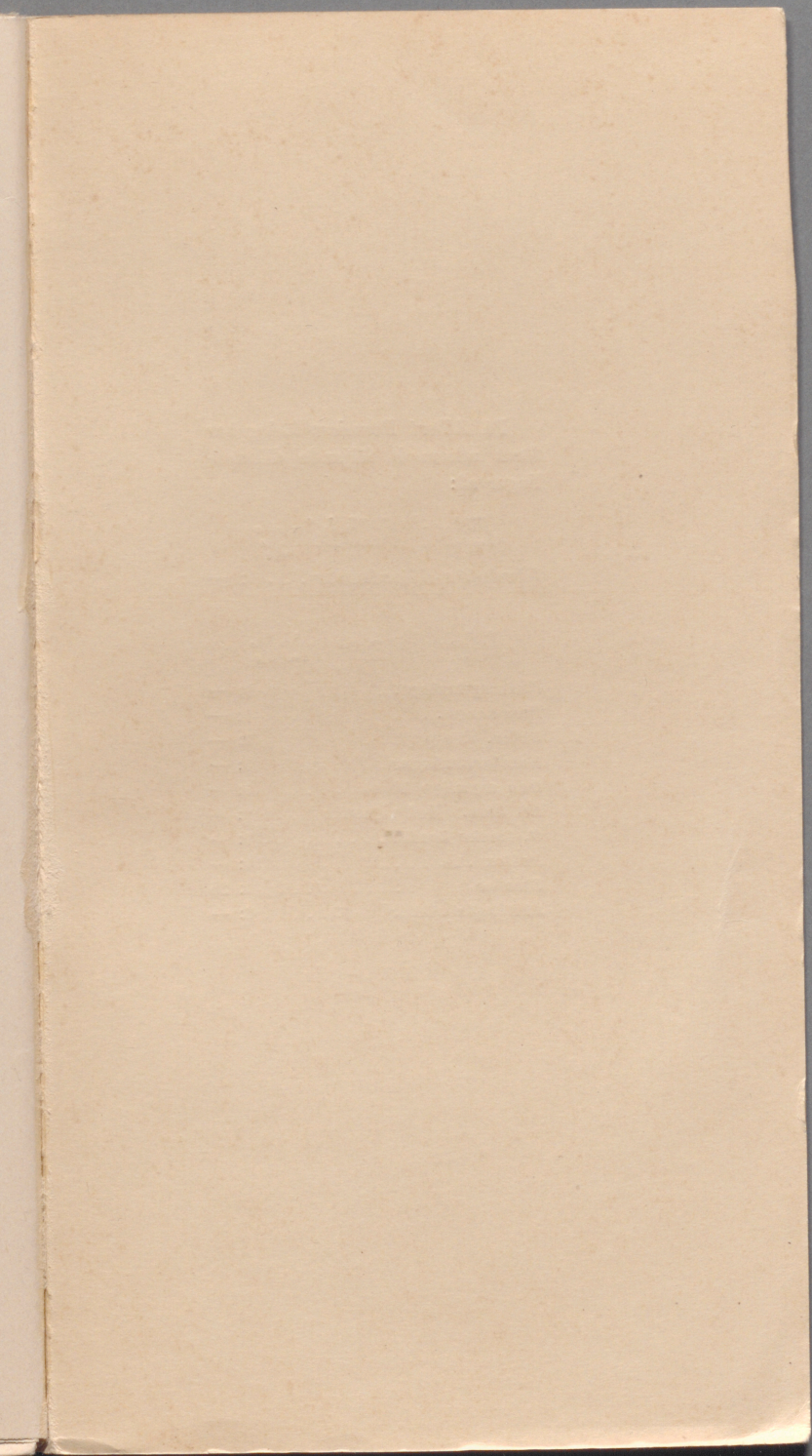
Summan af hjärtats sång
blifve: »Tack och förlåt!»

INNEHÅLL.

Låt Din Ande stilla susa	5
Ariadnetråden	7
Så svarar Han	9
I "tysta timmar"	11
Påskliljor	13
Fader, du får styra	14
I det fördolda	16
Lifvet skall blomstra	17
Fågel Fenix	19
På afstånd	20
Solbarnet	21
Dolda djup	23
Renhet	25
Bunden kraft	26
För alla	27
Skatten i lerkärl	28
Vid Mathilda Roos' bår	30
Ljus i natten	32
Unica spes	33
Då fågeln sjöng	35
Guds viljas vägar	37
Sympati	38
Solsken	40
Ansikten	42

Rosor	44
Han bär	45
Guds ord	47
Då man vaknar	48
Den första refvan	49
Mitt hem	50
Fata morgana	52
Dina ögons blå	54
Blommor	55
Lugn på djupet	57
Då grunden vacklar	58
I stormen	60
Sångens makt	61
Med skärpta sinnen	62
Den nya sången	64
I juletid	65
Änglavakt	66
Hjärtats bojor	68
I det sista	70
Vid kolelden	71
Lif	72
Eolsharpan	73
“Såsom Guds änglar“	74
Genom lyckta dörrar	75
Guds tankar	77
Tack och förlåt	78

På *Albert Bonniers* förlag har
föret utkommit följande diktsam-
lingar af:

Elsa Ribbing:

Fördolda Rikedomar . . . 1: —

Ida Granqvist:

Fadersgärning . . . . . 1: —

Penndrag . . . . . 1: —

Dröm. 3:e uppl. . . . . 1: —

Korsfararsånger . . . . . 1: —

Den osynliga kören . . . . . 1: —

Ett hem. Med vignetter . . . . 2: —

O, finske broder . . . . . 1: —

Reflex . . . . . 1: —

Strofer 1: 25

Skiftande röster . . . . . 2: —